

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7649/2560

นาง พ.โจทก์ นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 255, ป.วิ.พ. มาตรา 254, ป.วิ.พ. มาตรา 261,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองตั้งใจจะยกย้ายทรัพย์สินที่พิพาทไปให้พ้นจากอำนาจศาลหรือขายทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อประวิงหรือขัดขวางต่อการบังคับตามคำบังคับใดๆ หรืออาจจะออกคำบังคับเอาแก่จำเลยทั้งสอง คำฟ้องโจทก์จึงมีมูลและมีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษามาใช้บังคับได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 255 (1) (ก) เมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 โดยโต้แย้งว่า วิธีการที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดไว้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 254 (1) นั้น ไม่มีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวดังกล่าวมาใช้หรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น ที่ศาลจะมีคำสั่งต่อไปตาม ป.วิ.พ. มาตรา 261 วรรคสาม (เดิม) กรณีจึงไม่อาจเพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องว่า โจทก์กับจำเลยที่ 1 เคยเป็นสามีภริยากันโดยจดทะเบียนเมื่อสมรสเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2535 มีบุตรด้วยกัน 2 คน และจดทะเบียนหย่ากันเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2546 ระหว่างสมรสโจทก์และจำเลยที่ 1 ร่วมกันซื้ออาคารและกิจการร้านอาหารริมหาดซีฟู้ดบางเสร่และบริหารกิจการร่วมกันตลอดมาทรัพย์สินดังกล่าวจึงเป็นสินสมรส หลังจากโจทก์หย่ากับจำเลยที่ 1 แล้วยังไม่ได้แบ่งสินสมรสดังกล่าว จึงถือว่าโจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของรวม เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2554 จำเลยที่ 1 ขายกิจการร้านอาหารพร้อมอาคารและทรัพย์สินภายในร้านให้แก่จำเลยที่ 2 ในราคา 25,000,000 บาท โดยโจทก์ไม่ทราบเรื่องนิติกรรมดังกล่าวจึงไม่ผูกพันสิทธิในส่วนของโจทก์ ในระหว่างที่จำเลยที่ 1 ดูแลกิจการร้านอาหารริมหาดซีฟู้ดบางเสร่ จำเลยที่ 1 ไม่เคยแบ่งผลกำไรให้แก่โจทก์ ซึ่งในแต่ละวันจำเลยที่ 1 มีผลกำไรเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 25,000 บาท ขอให้เพิกถอนนิติกรรมซื้อขายกิจการพร้อมอาคารและทรัพย์สินในร้านอาหารริมหาดซีฟู้ดบางเสร่ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 เฉพาะส่วนของโจทก์กึ่งหนึ่ง หากสภาพแห่งหนี้ไม่เปิดช่องหรือไม่สามารถบังคับได้ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ราคา 12,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จกับให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายที่ไม่แบ่งรายได้จากกิจการร้านอาหารให้แก่โจทก์อัตราวันละ 25,000 บาท เป็นเวลา 14 ปี นับถึงวันฟ้องคิดเป็นเงิน 63,875,000 บาท แต่โจทก์ขอเรียกให้ชดใช้เพียง 37,500,000 บาท และให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าเสียหายวันละ 25,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป และให้โจทก์มีสิทธิดำเนินกิจการร้านอาหารดังกล่าวกับจำเลยทั้งสองเพื่อควบคุมดูแลกิจการและการเงิน จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ในวันฟ้อง วันที่ 2 กันยายน 2556 โจทก์ยื่นคำร้องว่า จำเลยที่ 1 ไม่แบ่งรายได้จากกิจการร้านอาหารพิพาทให้แก่โจทก์อันเป็นพฤติการณ์ที่จะเบียดบังยกย้ายเงินเพื่อผลประโยชน์ของจำเลยที่ 1 ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย และจำเลยที่ 1 ไม่มีทรัพย์สินอื่นใดที่โจทก์จะบังคับได้ ขอให้มีการคำสั่งให้จำเลยที่ 1 นำเงินผลกำไรวันละ 25,000 บาท มาวางต่อศาลก่อนมีคำพิพากษา จำเลยที่ 1

ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลจังหวัดพญาไทไต่สวนแล้วในวันนัดไกล่เกลี่ยหรือชี้สองสถาน เห็นว่า กรณีมีปัญหาว่า คดีอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัวหรือไม่ จึงให้ส่งสำนวนไปให้ประธานศาลฎีกาวินิจฉัยชี้ขาด และให้งดการอ่านคำสั่งวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษา ต่อมาประธานศาลฎีกามีคำวินิจฉัยว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลจังหวัดพญาไทจึงมีคำสั่งให้โอนคดีมายังศาลชั้นต้น วันที่ 9 กรกฎาคม 2557 โจทก์ยื่นคำร้องขอให้มีการสั่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีระงับการจ่ายเงินจำนวน 22,000,000 บาท ไว้ก่อนจนกว่าคดีจะถึงที่สุด จำเลยที่ 1 ยื่นคำคัดค้านขอให้ระงับการจ่ายเงินเพียง 12,500,000 บาท เพื่อจำเลยที่ 2 จะได้ขอรับเงินส่วนที่เหลือมาชำระหนี้ค่าซื้อร้านอาหารพิพาทส่วนที่เหลือให้แก่จำเลยที่ 1 ก่อนถึงวันนัดไต่สวนคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของโจทก์ สำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี สาขาพญา มีหนังสือลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2557 รายงานศาลชั้นต้นว่า จำเลยที่ 2 ขอลงการวางทรัพย์จำนวน 22,000,000 บาท จึงขอหารือว่า เจ้าพนักงานวางทรัพย์จะจ่ายเงินคืนให้จำเลยที่ 2 ได้หรือไม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2557 ว่าให้งดการจ่ายเงินที่วางทรัพย์ให้แก่จำเลยที่ 2 ไว้ก่อนจนกว่าจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น วันที่ 22 กรกฎาคม 2557 จำเลยที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งระงับการจ่ายเงินที่วางทรัพย์แก่จำเลยที่ 2 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้รอไว้สั่งเมื่อไต่สวนคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวเสร็จ ศาลชั้นต้นไต่สวนมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานวางทรัพย์ สำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพญา ระงับการจ่ายเงินที่จำเลยที่ 2 วางไว้ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2555 จำนวน 12,500,000 บาท จากจำนวน 22,000,000 บาท จนกว่าจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น (ที่ถูก ต้องยกคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของโจทก์ฉบับลงวันที่ 2 กันยายน 2556) และมีคำสั่งตามคำร้องของจำเลยที่ 2 ที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งงดการจ่ายเงินที่วางทรัพย์ว่า เมื่อศาลมีคำสั่งคุ้มครองประโยชน์ของโจทก์ในระหว่างพิจารณาและเพิกถอนคำสั่งเดิมแล้ว คำสั่งเดิมเป็นอันตกไป จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยคำร้องของจำเลยที่ 2 ให้ยกคำร้อง โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว พิจารณายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 จดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2535 และมีบุตรด้วยกัน 2 คน ต่อมาวันที่ 14 สิงหาคม 2546 โจทก์และจำเลยที่ 1 จดทะเบียนหย่าขาดจากกัน ในระหว่างที่โจทก์และจำเลยที่ 1 อยู่กินฉันสามีภริยากัน เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2542 จำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาเช่าร้านอาหารพร้อมบ้านพักกับนางนภาพร มีกำหนด 36 เดือน อัตราค่าเช่าเดือนละ 50,000 บาท ต่อมาวันที่ 4 กรกฎาคม 2554 จำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาขายกิจการร้านอาหารริมหาดสีฟ้าดงเสือ พร้อมอาคารและทรัพย์สินภายในร้านให้แก่จำเลยที่ 2 ในราคา 25,000,000 บาท โดยจำเลยที่ 1 ได้รับเงินมัดจำ จำนวน 3,000,000 บาท ในวันทำสัญญา ส่วนที่เหลืออีก 22,000,000 บาท จำเลยที่ 2 จะชำระให้แก่จำเลยที่ 1 ภายในวันที่ 3 กรกฎาคม 2555 และจำเลยที่ 1 ต้องส่งมอบอาคารและทรัพย์สินให้แก่จำเลยที่ 2 ในวันที่ 5 กรกฎาคม 2555 วันที่ 8 มิถุนายน 2555 จำเลยที่ 1 บอกเลิกสัญญาซื้อขายดังกล่าวไปยังจำเลยที่ 2 ต่อมาวันที่ 20 มิถุนายน 2555 จำเลยที่ 1 ได้นำเงินมัดจำจำนวน 3,000,000 บาท ไปวางไว้ที่สำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพญา เพื่อคืนให้แก่จำเลยที่ 2 วันที่ 25 มิถุนายน 2555 จำเลยที่ 2 นำเงินจำนวน 22,000,000 บาท ที่จะต้องชำระให้แก่จำเลยที่ 1 ตามสัญญาซื้อขายไปวางไว้ที่สำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพญา เพื่อให้จำเลยที่ 1 มารับไป ซึ่งเจ้าพนักงานวางทรัพย์ สำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี สาขาพญา ได้มีหนังสือลงวันที่ 26

มิถุนายน 2555 แจ้งให้จำเลยที่ 1 ไปปรับเงินจำนวนดังกล่าว ต่อมาวันที่ 6 กรกฎาคม 2555 จำเลยที่ 2 ฟ้องบังคับให้จำเลยที่ 1 ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายและชดเชยค่าเสียหายแก่จำเลยที่ 2 ปรากฏตามสำเนาคำฟ้อง คดีหมายเลขดำที่ 959/2555 ของศาลจังหวัดพัทลุง วันที่ 21 พฤศจิกายน 2555 ศาลจังหวัดพัทลุง พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวรับชำระเงินจำนวน 22,000,000 บาท ที่สำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพัทลุง และส่งมอบร้านอาหารริมหาดซีฟู้ดบางเสร่ พร้อมทรัพย์สินในสภาพพร้อมประกอบกิจการร้านอาหารทะเล กับชำระเงินในอัตราวันละ 25,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องคือวันที่ 6 กรกฎาคม 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะส่งมอบร้านอาหารพิพาทพร้อมทรัพย์สินแก่โจทก์ วันที่ 2 กันยายน 2556 โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ต่อศาลชั้นต้น ขอให้เพิกถอนนิติกรรมการซื้อขายกิจการร้านอาหารพิพาทพร้อมอาคารและทรัพย์สินระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 พร้อมกับยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ชั่วคราวระหว่างพิจารณา วันที่ 4 และ 24 ตุลาคม 2556 จำเลยที่ 1 และที่ 2 ยื่นคำให้การต่อสู้คดีโจทก์ ต่อมาวันที่ 2 พฤศจิกายน 2557 ศาลจังหวัดพัทลุงอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 959/2555 คดีหมายเลขแดงที่ 1596/2555 ของศาลจังหวัดพัทลุง ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นคู่ความในคดีดังกล่าวฟังโดยศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ ต่อมาวันที่ 30 พฤษภาคม 2557 จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1596/2555 ของศาลจังหวัดพัทลุง กับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความโดยมีข้อตกลงว่า จำเลยที่ 1 จะส่งมอบการครอบครองร้านอาหารพิพาทให้แก่จำเลยที่ 2 ภายในวันที่ 31 กรกฎาคม 2557 และจำเลยที่ 2 ยินยอมให้จำเลยที่ 1 ไปปรับเงินจำนวน 3,000,000 บาท จากสำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพัทลุง ในวันทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ครั้นเมื่อจำเลยที่ 1 ส่งมอบการครอบครองร้านอาหารพิพาทให้แก่จำเลยที่ 2 แล้ว จำเลยที่ 2 ยินยอมให้จำเลยที่ 1 ไปปรับเงิน ส่วนที่เหลือจำนวน 22,000,000 บาท จากสำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพัทลุง โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ประสงค์ฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 และขอให้ศาลจังหวัดพัทลุงส่งคำร้องและสัญญาประนีประนอมยอมความไปยังศาลฎีกาเพื่อให้ศาลฎีกามีคำพิพากษตามยอม ปรากฏตามสำเนาสัญญาประนีประนอมยอมความลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2557 และรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลจังหวัดพัทลุง ลงวันที่ 5 มิถุนายน 2557 วันที่ 5 มิถุนายน 2557 จำเลยที่ 1 ได้รับเงินจำนวน 3,000,000 บาท จากสำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพัทลุง ต่อมาวันที่ 9 กรกฎาคม 2557 โจทก์ยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวโดยขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานวางทรัพย์ สำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพัทลุง ระงับการจ่ายเงินจำนวน 22,000,000 บาท ที่จำเลยที่ 2 วางไว้เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2555 วันที่ 10 กรกฎาคม 2557 จำเลยที่ 2 ยื่นคำร้องขอรับเงินจำนวน 22,000,000 บาท คืนจากสำนักงานวางทรัพย์จังหวัดชลบุรี สาขาพัทลุง ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องของโจทก์แล้ว มีคำสั่งให้เจ้าพนักงานวางทรัพย์ระงับการจ่ายเงินจำนวน 12,500,000 บาท และให้ยกคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ชั่วคราวระหว่างพิจารณาของโจทก์ ลงวันที่ 2 กันยายน 2556 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า กรณีมีเหตุที่จะสั่งให้ระงับการจ่ายเงินที่จำเลยที่ 2 วางไว้เต็มจำนวน 22,000,000 บาท ตามคำร้องของโจทก์ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2557 และมีคำสั่งคุ้มครองประโยชน์ของโจทก์ไว้ชั่วคราวในระหว่างพิจารณาโดยให้จำเลยที่ 1 นำเงินผลกำไรจากการประกอบกิจการร้านอาหารพิพาทมาวางศาลวันละ 25,000 บาท ตามคำร้องของโจทก์ลงวันที่ 2 กันยายน 2556 หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนสัญญาซื้อขายกิจการร้านอาหารพิพาท

พร้อมอาคารและทรัพย์สินต่างๆ ภายในร้านระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 อ้างว่า กิจการร้านอาหารดังกล่าวเป็นสินสมรส โดยโจทก์และจำเลยที่ 1 ร่วมกันซื้อจากนางนภาพรเมื่อเดือนมีนาคม 2546 ในระหว่างที่โจทก์และจำเลยที่ 1 ยังเป็นสามีภริยากันอยู่ และโจทก์ยังยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ระหว่างพิจารณาพร้อมคำฟ้องซึ่งในระหว่างการไต่สวนคำร้อง โจทก์ก็ยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาตามคำร้องลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2557 ต่อศาลชั้นต้นอีก ซึ่งทั้งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ต่างมีคำสั่งให้ระงับการจ่ายเงินจำนวน 2,500,000 บาท ที่จำเลยที่ 2 วางไว้ที่สำนักงานวางทรัพย์สินจังหวัดชลบุรี สาขาพัทยา โดยศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า โจทก์มีพยานหลักฐานที่แสดงการซื้อกิจการร้านอาหารพิพาทจากเจ้าของเดิม ซึ่งเป็นการซื้อมาในระหว่างสมรส ทั้งพฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ทราบดีว่า โจทก์ฟ้องคดีนี้เพียงขอเพิกถอนสัญญาซื้อขายกิจการร้านอาหารระหว่างจำเลยทั้งสองมาตั้งแต่ปลายปี 2556 ซึ่งจำเลยทั้งสองก็ให้การต่อสู้คดีโจทก์ แต่ครั้งเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องคดีแพ่งระหว่างจำเลยที่ 2 กับที่ 1 จำเลยที่ 2 กลับไม่ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 แต่จำเลยทั้งสองกลับทำสัญญาประนีประนอมยอมความต่อกันเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2557 โดยจำเลยที่ 1 ยอมส่งมอบกิจการร้านอาหารพิพาทให้แก่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ยินยอมให้จำเลยที่ 1 รับเงินค่ากิจการร้านอาหารพิพาทจำนวน 22,000,000 บาท ที่สำนักงานวางทรัพย์สินจังหวัดชลบุรี สาขาพัทยา ศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงเห็นว่า พฤติการณ์ดังกล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองตั้งใจจะยกย้ายทรัพย์สินที่พิพาทไปให้พ้นจากอำนาจศาลหรือขายทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อประวิงหรือขัดขวางต่อการบังคับตามคำบังคับใดๆ หรืออาจจะออกคำบังคับเอาแก่จำเลยทั้งสอง คำฟ้องโจทก์จึงมีมูลและมีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษามาใช้บังคับได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 255 (1) (ก) (ที่ถูก ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6) เมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 โดยโต้แย้งว่าวิธีการที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254 (1) นั้น ไม่มีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวดังกล่าวมาใช้หรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น ที่ศาลจะมีคำสั่งต่อไปตามมาตรา 261 วรรคสาม (เดิม) กรณีจึงไม่อาจเพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ได้ แต่อย่างไรก็ตามปรากฏจากพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบในชั้นไต่สวนคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ชั่วคราวระหว่างพิจารณาว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 ซื้อกิจการร้านอาหารพิพาทจากนางนภาพรในราคา 12,000,000 บาท เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2545 ซึ่งขณะนั้นโจทก์และจำเลยที่ 1 ยังเป็นสามีภริยากันอยู่โดยโจทก์อ้างบันทึกลงวันที่ 25 ตุลาคม 2556 ของพันตำรวจเอกสนั่น ซึ่งโจทก์เบิกความว่า พันตำรวจเอกสนั่น และนางนภาพรเป็นสามีภริยากันและเป็นเจ้าของรวมในกิจการร้านอาหารพิพาทซึ่งในบันทึกดังกล่าว มีข้อความรับรองของพันตำรวจเอกสนั่นว่า โจทก์กับจำเลยที่ 1 ร่วมกันซื้อกิจการร้านอาหารจากพันตำรวจเอกสนั่นและนางนภาพรเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2545 และร่วมกันบริหารกิจการร้านอาหารร่วมกันตลอดมา แต่โจทก์ก็มีได้นำตัวบุคคลดังกล่าวมาเบิกความต่อศาลชั้นต้น เพื่อยืนยันถึงข้อเท็จจริงตามที่ระบุไว้ในบันทึก เมื่อเป็นเช่นนั้นพยานหลักฐานในส่วนนี้ที่โจทก์นำสืบจึงเป็นเพียงพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อย ประกอบกับพฤติการณ์ที่โจทก์จดทะเบียนหย่าขาดจากจำเลยที่ 1 ตั้งแต่ปี 2546 แต่โจทก์เพิ่งฟ้องขอแบ่งสินสมรสกิจการร้านอาหารพิพาทเมื่อปี 2556 อันเป็นเวลาหลังจากจดทะเบียนหย่ากันแล้วถึง 10 ปี ทั้งโจทก์ยังฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายในอัตราวันละ 25,000 บาท โดยอ้างว่า จำเลยที่ 1

มิได้แบ่งรายได้จากกิจการร้านอาหารพิพาทให้แก่โจทก์เลยตั้งแต่ปี 2542 เป็นต้นมาจนถึงวันฟ้องเป็นเวลา 14 ปี คิดเป็นเงิน 127,750,000 บาท แต่โจทก์ขอเรียกเพียงกึ่งหนึ่งคิดเป็นเงิน 63,875,000 บาท แต่ในชั้นไต่สวนคำร้องโจทก์กลับเบิกความยืนยันว่า โจทก์เข้าไปดูแลกิจการของร้านอาหารพิพาทร่วมกับจำเลยที่ 1 ตลอดมาตั้งแต่เดือนมีนาคม 2542 จนถึงปัจจุบัน (ปี 2556) นอกจากนี้ยังปรากฏจากคำให้การของจำเลยที่ 1 ซึ่งให้การต่อสู้คดีว่า กิจการของร้านอาหารพิพาทเป็นกิจการของจำเลยที่ 1 และญาติพี่น้องโดยจำเลยที่ 1 และญาติซื้อกิจการดังกล่าวในปี 2547 หลังจากโจทก์และจำเลยที่ 1 หย่าขาดจากกันแล้ว จึงมิใช่สินสมรสระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 1 แต่อย่างใด ทั้งโจทก์และจำเลยที่ 1 ได้ตกลงแบ่งสินสมรสกันไปแล้วโดยโจทก์ได้รับสินสมรสในส่วนของกิจการร้านเคซิงกบ ซึ่งมีมูลค่าประมาณ 12,000,000 บาท ซึ่งข้อเท็จจริงในส่วนนี้โจทก์ก็เบิกความตอบคำถามค้านทนายจำเลยที่ 1 ในชั้นไต่สวนคำร้องโดยรับว่า ที่ดิน 2 แปลงซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี เป็นสินสมรสซึ่งมีชื่อโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์บนที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวมีโรงงานทำและผลิตวงกบประตูและหน้าต่างตั้งอยู่ ซึ่งทำรายได้มากกว่า 1,800,000 บาท ต่อปี หลังจากหย่าขาดจากกันแล้ว โจทก์ไม่เคยแบ่งรายได้ให้แก่จำเลยที่ 1 และโจทก์พักอาศัยในบ้านที่ตั้งอยู่บนที่ดินทั้งสองแปลงนี้ คำเบิกความของโจทก์ดังกล่าวจึงสอดคล้องกับคำให้การของจำเลยที่ 1 เมื่อพิเคราะห์ถึงรูปคดีแล้ว จึงเห็นว่า กรณียังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะสั่งให้ระงับการจ่ายเงินที่จำเลยที่ 2 วางไว้เต็มจำนวน 22,000,000 บาท และมีคำสั่งให้จำเลยที่ 1 นำเงินผลกำไรจากการประกอบกิจการร้านอาหารพิพาทมาวางศาลวันละ 25,000 บาท ตามคำร้องของโจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สุรางคณา กมลละคร · บุญมี ฐิตะศิริ · กิรติ กาญจนรินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7649/2560>